

РЕШЕНИЕ

№ 2657

гр. София, 22.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 05.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **11478** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 АПК.

Образувано е по жалба на Л. С. Т., род. на 10.05.1976г., сирийски гражданин, лично и в качеството си на родител; М. Д. С. С., род на 01.06.1972г., сирийски гражданин, с ЕГН [ЕГН], в качеството си на родител и Н. М. Д. С., род. на 02.01.2008г., сирийски гражданин, действаща със съгласието на своите родители, чрез адв. В. П. срещу Отказ за издаване на виза от 13.11.2023г. по заявление за издаване на виза № ANK23002718V/12.08.23г. и Отказ за издаване на виза от 13.11.2023г. по заявление за издаване на виза № ANK23002717V/12.08.23г. на посолство на РБ в А., с който е отказано право на постоянно пребиваване в Република България на основание чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ на Л. С. Т. и Н. М. Д. С..

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи, че е нарушено правото им на зачитане на личния и семейния живот. Молят съда да постанови решение, с което да отмени обжалваните откази.

Ответникът - първи секретар, консул в Генералното консулство на Република България в А. – Република Турция, не взима становище по жалбата.

От фактическа страна.

страните нямат спор по фактите и въз основа на събраните по делото доказателства се усатновява, че Л. С. Т., род. на 10.05.1976г. и М. Д. С. С., род. на 01.06.1972г., сирийски граждани, с ЕГН [ЕГН] са сирийски граждани, от брака на които е родено малолетното дете Н. М. Д. С., род. на 02.01.2008г., сирийски гражданин, което в настоящото производство действа със съгласието на своите родители. По заявление за издаване на виза № ANK23002718V/12.08.23г. е получен отказ за издаване на виза вид „D” за дългосрочно пребиваване в Република България от 13.11.2023г., както и по заявление за издаване на виза № ANK23002717V/12.08.23г. е издаден отказ за издаване на виза вид „D” за дългосрочно пребиваване в Република България от 13.11.2023г. на длъжностното лице в посолство на РБ в А., като и двата отказа са обосновани с приложението на чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ и се отнасят до Л. С. Т. и Н. М. Д. С..

С жалба от 01.12.2023 г. на АССГ, жалбоподателите са оспорили двата отказа за издаване на виза пред съда.

Правни изводи:

Касае се за два отделни отказа, на издадени по приложението на едно и също правно основание и при една и съща фактическа обстановка, поради което и съдът ще изложи общи мотиви, които са относими за всеки един от отказите, с цел избягване на повторемост на мотивите.

И двата отказа се оспорват в срок, жалбата е подадена срещу подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима. В тази връзка съдът намира, че жалбата е допустима съобразно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, тъй като изрично в жалбата се сочи, че жалбоподателите са лишени от възможността да бъдат със семейството си и им е нарушено правото на личен живот, като правото на зачитане на личния и семеен живот е едно от правата гарантирано от Европейската конвенция за правата на човека. Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Жалбоподателят М. Д. С. С., род. на 01.06.1972г., сирийски гражданин, с ЕГН [ЕГН], е съпруг на Л. С. Т., род. на 10.05.1976г. и баща на Н. М. Д. С., род. на 02.01.2008г., на когото с Решение No 6153/13.06.22г. на зам. председателя на ДАБ, е предоставен хуманитарен статут.

С Решение No 6573/04.04.2023 г. на зам. председателя на ДАБ е разрешено на М. Д. С. С., род. на 01.06.1972г., да се събере на територията на Република България със своята съпруга Л. С. Т., род. на 10.05.1976г. и ненавършилото пълнолетие дете Н. М. Д. С., род. на 02.01.2008г.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България, поради което следва и че същите са компетентни да откажат издаването на виза.

Видно е, че всеки от двата отказа за издаване на виза е издаден от Д. Б. Ф., определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, съгласно Заповед No 95-00-254/03.10.2011 г. /стр. 39/ на Министъра на Външните работи на Република България, поради което съдът намира, че отказа е издаден от компетентен орган.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия

режим, като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение No 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ (която норма е посочена, като основание за отказ), отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание.

На основание чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ, отказва се виза, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване.

В същото време, не става ясно какви са мотивите на така постановения отказ, тъй като същият съдържа единствено цитиране на законовата норма, както и допълнението, че домакинът по визата не познава апликанта. Видно е, че в оспорения отказ няма никакво словесно описание на това какво е установено и дали са налице някакви съмнения относно автентичността на представените документи, с оглед цитирането на чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ.

На основание т. 2 от Тълкувателно решение No 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по д. No ТР-4/2002 г., липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт.

В същото време, макар и да не се сочи, като мотив, очевидно отказа е повлиян от проверката извършена от ДАНС и изразеното отрицателно становище от тяхна страна. В конкретния случай, е безспорно наличието на стабилен административен акт - Решение No 6573/04.04.2023 г. на зам. председателя на ДАБ е разрешено на М. Д. С. С., род на 01.06.1972г., да се събере на територията на Република България със своята съпруга Л. С. Т., род. на 10.05.1976г. и ненавършилото пълнолетие дете Н. М. Д. С., род. на 02.01.2008г.

При това положение безспорно е доказана родствената връзка между домакина и жалбоподателя, като тази връзка е преценена освен това и при издаването на решението за събиране на семейството.

Съгласно чл. 34, ал. 7 от ЗУБ, визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал. 2 и 4, от българските дипломатически или консулски представителства. Видно от горепосочената разпоредба, издаването на виза, не е поставено под условие, а следва задължително да се издаде виза, след като компетентен орган, предоставящ международна закрила е преценил, че са налице предпоставките по закона, да се събере едно семейство.

По горните съображения обжалвания отказ е незаконосъобразен и следва да се отмени. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на

въпроса по същество, на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и ЗУБ и разпоредбите им, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора, ответника дължи на жалбоподателя, направените по делото разноси, каквото искане е направено за присъждане по реда на чл.38, ал.2 ЗАдв. Предвид изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 АПК във вр. чл.80 ГПК и чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата и чл.8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет на адв. С. следва да се присъди сума в размер на по 500 лева за процесуално представителство във връзка с обжалване на всеки един от отказите.

Предвид изхода на делото на жалбоподателя следва да се изплати сумата от 20 лв. във връзка с направените по делото разноси за държавна такса.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Л. С. Т., род. на 10.05.1976г., сирийски гражданин, лично и в качеството си на родител; М. Д. С. С., род на 01.06.1972г., сирийски гражданин, с ЕГН [ЕГН], в качеството си на родител и Н. М. Д. С., род. на 02.01.2008г., сирийски гражданин, действаща със съгласието на своите родители, чрез адв. В. П. срещу Отказ за издаване на виза от 13.11.2023г. по заявление за издаване на виза № ANK23002718V/12.08.23г. и Отказ за издаване на виза от 13.11.2023г. по заявление за издаване на виза № ANK23002717V/12.08.23г. на посолство на РБ в А., с който е отказано право на постоянно пребиваване в Република България на основание чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ на Л. С. Т. и Н. М. Д. С..

ИЗПРАЩА преписката на консулското длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в А. – Република Турция, за ново произнасяне по искането за издаване на визи, съобразно мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи на Република България да заплати на адв. В. П., със съдебен адрес [населено място], адвокатско възнаграждение. на основание чл.38 ал.2 ЗА, в размер на 1000 лева.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи на Република България да заплати на Л. С. Т., род. на 10.05.1976г., сирийски гражданин, лично и в качеството си на родител; М. Д. С. С., род на 01.06.1972г., сирийски гражданин, с ЕГН [ЕГН], в качеството си на родител и Н. М. Д. С., род. на 02.01.2008г., сирийски гражданин, действаща със съгласието на своите родители разноси по делото за държавна такса, в размер на 20 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: